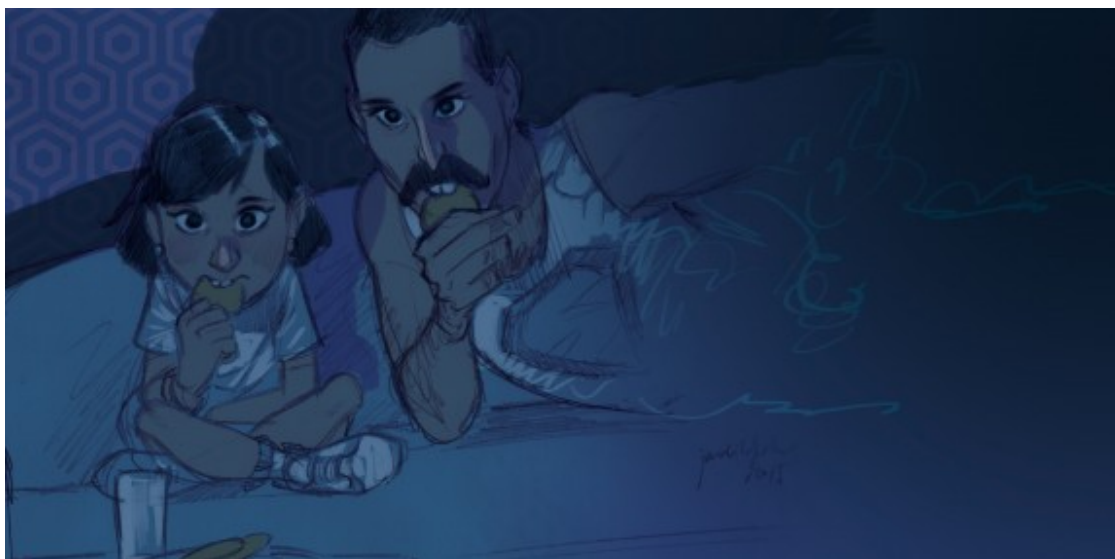

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 17/03/2015 a les 23:09

Disset. «Somebody to Love»

Si ell, el Freddie Mercury, no s'hagués mort, la cantaria aquesta tarda allà a l'estadi on també cantarà la mare

Il·lustració: Jordi Lafebre

1991

Tens vuit anys. És dilluns al matí, la teva mare t'ha preparat l'esmorzar a la cuina i l'ha deixat a la taula del menjador. Ella és al lavabo. Es pentina els cabells llargs abans de fer-se una trena. Quan siguis una mica més gran se'ls tallarà, primer a mig coll i més tard curt, ben curt. Seus a taula i et mires les sabates a través del taulell de vidre que es gronxen i de tant en tant arriben a tocar el peu metàl·lic de la taula. Rosegues una galeta, fas un glop de llet o potser de suc perquè mai t'ha agradat gaire la llet. A la ràdio s'alternen música i notícies mentre segueixes esmorzant i la mare circula per casa, ara al menjador, ara a l'habitació. "Ahir va morir Freddie Mercury". La mare ho ha sentit i tu també. Saps qui és segurament perquè va cantar aquella cançó pels Jocs Olímpics que encara no han sigut. Barcelona, Barcelona. És dilluns al matí, t'has acabat les galetes, la mare t'abriga, et penja la motxilla i us fa circular cap a l'escola.

1992

Dissabte. Seus a la butaca d'orelles del menjador de casa l'àvia. La mare no hi és. Fa uns dies que hi és poc, té molts assajos i als vespres ve el cangur o la cangur, depèn. Aquest matí t'has llevat a casa l'àvia i has enfilat el passadís ple de sant Jordis fins a la cuina i has esmorzat. Sempre està llevada quan et despertes, l'àvia, i la iaia velleta ja s'està al costat de la finestra com si

no se n'hagués mogut des de l'última vegada. La iaia velleta és la besàvia. Saps que es mou, que camina, que cuina, però sempre que hi penses la veus asseguda a la butaqueta ventant-se. Clec, clec, clec, fa el ventall. Li pica suau al penjoll i als botons del pit de la brusa. La de la mare també es deia iaia velleta però era una altra persona.

Després d'esmorzar heu anat a comprar. A la farmàcia t'han regalat anissos i a la fruiteria unes olives. La Carmina les ha tret d'un pot enorme ple de suc amb un cullerot ple de forats. No tornaràs a menjar unes olives amb aquell gust però encara no ho saps i quan arribes a la porta de casa ja no en queda ni una. Ara, a la tarda, l'àvia prepara quatre coses a la cuina. Fa calor i beus aigua freda de la nevera. Mires la tele. Àvia, que comença! I sona aquell Barcelona, Barcelona. Si ell, el Freddie Mercury, no s'hagués mort, la cantaria aquesta tarda allà a l'estadi on també cantarà la mare. T'hauria agradat, segur. Barcelona, Barcelona. És la inauguració dels Jocs Olímpics. L'àvia ve amb un plat de pa amb tomàquet i embotits i s'asseu al braç de la butaca. Agafes un tros de fuet i el mossegues i mirant a la tele penses que a veure si almenys hi veus cantar la mare.

1993

Té un any més, ha repetit. Aneu a la mateixa classe però tu jugues sobretot amb les nenes i quan jugues a bàsquet ell no. No sou gaire amics, no us heu assegut mai junts a classe. És una mica baixet, o potser t'ho sembla perquè sempre va amb un altre nen que és molt alt. Et fa gràcia i una mica d'enveja quan parla de les seves tortugues. No sou gaire amics, no, només saps que té una germana gran i que una de les tortugues es diu Cous-cous.

Puges les escales de casa el pare amb el VHS que t'ha donat a la mà i entres a la teva habitació. Tens una tele i un vídeo i una pila de pel·lícules amuntegades al prestatge de sota. A la cinta hi diu «Queen Wembley '86». Wembley. Et sona de l'any passat. És un concert, t'ha dit. Espero que t'agradi, t'ha dit. Estàveu a punt de sortir de l'escola i mentre posaves els llibres a la motxilla se t'ha acostat amb un vídeo a la mà i te l'ha donat i no has sabut què fer. Suposes que li has dit gràcies i que t'has posat vermella. No sou gaire amics, potser no heu parlat en tot el dia, ni ahir potser tampoc. Poses la cinta i t'asseus a terra davant de la tele amb les cames creuades. És ell, el Freddie Mercury, el de Barcelona, Barcelona, i t'empasses el concert sencer abans de baixar a sopar. M'ha agradat, penses, li hauràs de tornar dilluns i dir-li gràcies i et tornaràs a posar vermella i seguiràs sense entendre per què te l'ha deixat.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=kijpcUv-b8M>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)